

TITKOS KERTEK ŐRZŐJE

DRAGAN JOVANOVIĆ DANILOV

Könyvtáram kiismerhető
labirintusát,
a könyörtelen emlékezést
választottam – élni.
Otthonom lett
a világról való lassú lemondás.
(Járókelők az üres tereken, kiket
ablakomból látok,
nekem alig számítanak.)

De én vagyok az, aki az ismeretleneknek
is panaszkodik. Elázok a varjakkal,
vénülök a kétszínű,
tapasztalatoktól fáradt szkeptikusokkal.
Kezeim, akár a hullámok, soha
nem nyugszanak. Hosszú utat
járnak be, hogy elérjék azt, ami
láthatatlan.

Mégis létezik valamiféle utazás.
Csendes hajsزák ezek. Skarlát. Akár a musztáng
galoppja, ez nekem a skarlát.

Vagy ez a csönd. Várakozás a hírvivőre, a hangra, mely
mielőtt kilehelnék a reggeli fényben,
jelenti, a barbárok már
az ajtó előtt állnak.

CSAPÓ Julianna fordítása